

GAMLE SALEM I NYE LOKALER FOR UNGDOMMENS SKYLD

GUDRUN MYRE OG STEMMEN FRA EKUTANDANENI S.12

FOR **UNDERLIGE** ÅR I COLOMBIA S.16

FORUNDERLIGE ÅR

Andréa er en menneskelig umulighet. Men hun er like virkelig som "umulig". Etter nesten fire år i Bogotá landet derfor Victor og Kathrine Skimmeland i Norge med større familie. Men også med større tro på Gud og mye nytt i sine livs ryggsekker. Nå er de i ferd med å åpne ryggsekkene og se hvordan innholdet kan anvendes i gamle, sekulariserte Norge.

Da Victor og Kathrine Skimmeland dro til Colombia hadde de prøverørsforsøk bak seg – og tre egeerklæringer på at Victor ikke kunne bli far.

- Jeg hadde lenge før Colombia avskrevet muligheten for å få barn. Og jeg hadde lurt hodet mitt til å tro at vi hadde det beste livet uten barn, forteller Kathrine.

- Jeg ga meg aldri. Fikk det ikke ut av hodet. Da jeg var i Israel med Ansgarskolen grep jeg fatt i løftet som står i 1. Kongebok 8: 41-43 om at alle fremmede utlendinger som kommer og ber på stedet – i tempelet - skal bli bønnehørt. Her handler det mer om lydighet enn om tro. Første kvelden gikk jeg til klagemuren, som er restene av det gamle tempelet, og ba lenge og vel om et barn. Neste kveld ba jeg lenge og vel. Den tredje gangen om morgenen siste dag i Jerusalem ba jeg, og nesten med en gang var det som jeg hørte Gud si: "Hva er det du ber meg om? Vet du ikke at du allerede har fått det du ber om? Har du bedt om et barn, er det et barn du har fått." Jeg fikk fred, takket Gud og har aldri bedt om å få barn igjen, forteller Victor.

Et løftesbarn

Da han kom tilbake etter turen lurte han på om hele saken dreide seg om et fosterbarn. Sommeren 1999 dro ekteparet til Colombia. Etter to-tre måneder var Kathrine gravid. Hun reagerte nesten ikke da hun oppdaget det, og nærmest bare orienterte Victor med et: "Victor, vet du hva? Jeg er gravid."

- Jeg var ikke forberedt. Jeg hadde jo lurt hodet mitt til å tro at det ikke kunne skje – og det er en form for beskyttelsesmekanisme. Men noen dager etter ble jeg veldig happy, sier Kathrine. Som har vært mamma for mange fosterbarn – men først nå skulle få sitt eget.

- Hun var fem uker på vei da vi fikk vite det. To uker etter døde barnet, og hun måtte ha utskrapning. Cyster hadde tatt barnets næring. Jeg sa til Gud: "Du lovt meg et barn – det holder ikke med en abort!" To-tre måneder etter at Kathrine var helt frisk ble hun gravid igjen. 7. april 2001 ble Andréa født med keisersnitt. Hun er et løftesbarn, frisk på alle måter. Det

er en kjempefordel å bli foreldre nå. Vi får kontakter både inn i vår egen generasjon og hos de som er mer enn ti år yngre. Guds løfte er oppfylt 100 prosent, forteller Victor.

Kathrine ble 40 år rett etter fødselen, og Victor 38. De hadde vært gift i 17 år. To år etter tusler vidUNDERET Andréa rundt med hvitt hår, store blå øyne og bøtte, spade og vannkanne på den store terrassen hos Kathrines foreldre. Hun skal sammen med sine foreldre venne seg til livet på norsk jord – og det spørres om ikke det blir enklest for henne.

Å lande på norsk jord

- Det verste med Colombia var avreisen. Og det var et kultursjokk å komme hjem til et land hvor kristendommen er så sekularisert, fra et land hvor vi ber i alle sammenhenger. Her legger vi aldri hendene på et menneske for å be på en kafé. Vi har vært en del rundt i menighetene i distriktet, og ser at her er vi blitt veldig flinke til å organisere. Men kanskje organiserer vi bort det åndelige. Jeg ser bønnetørke så det holder, sier Victor.

- Jeg kjenner at jeg har trengt tida til nå til å ha overskudd til å begynne å søke jobber og tenke på å gå inn i en jobb. Jeg har trengt tida til å finne meg selv inn i et norsk samfunn. Det er som å komme til et nytt land. Vi kan språket, har familie

Kathrine (42), Andrea (2) og Victor Skimmeland finner frem til et nytt liv på norsk jord etter neste fire år i Colombia.

og venner her, men ting forandrer seg på fire år i Norge og, sier Kathrine.

- Selv om kanskje vi har forandra oss mest. Kanskje har det med heltidstjenesten å gjøre, kanskje med måten å leve på. I Colombia skiller de overhodet ikke mellom åndelig og praktisk liv – og de kan nok åndeliggjøre litt for mye. Men språket definerer mye av tankene som finnes, mener Victor.

- Der er det naturlig å ta Gud med i dagligtalen. Har du tatt drosje kan du si "Gud velsigne deg" til sjåføren. Jeg tror det gjør noe å kunne be om Guds velsignelse, sier Kathrine.

Hun mener også at opplevelsen av tid er annerledes i Colombia: - I Colombia har man mye lenger arbeidsuke, likevel har vi mer tid der. Det har noe med nærheten til Gud og medmennesker å gjøre.

Håp for Fontibon

I løpet av sin tid i Colombia har Victor og Kathrine vært med i fire menigheter. De begynte i Soachamenigheten i Sør. Ut fra den ble menigheten La-Ye nord i landet og en menighet i bydelen Sibaté stiftet. Sibatémenigheten kom i konflikt med moder'n i Soacha og trakk seg ut av FIPEC (det colombianske misjonsforbund). I Soacha viste det seg også å være økonomisk bedrageri. Victor og Kathrine forsøkte å si fra,

men endte med å bli ekskludert fra menigheten. Senere har menigheten byttet lederskap og pastor, og er nå på vei opp. På denne tiden introduserte vennen Walter Beltrán dem for bydelen Fontibon, som faktisk var den store bydelen Kathrine og Victor bodde i!

Beltrán og Victor Skimmeland kontaktet kontoret for statistikk og fikk vite at bydelen hadde 278 000 innbyggere, hvorav under en prosent var evangelisk kristne. Det fantes mange andre type religiøse retninger, blant annet mormonerne og Jehovas vitner. De to gikk i intens bønn for bydelen i en tre-måneders periode. De fikk fort et behov for å sørge for at noe sunt og solid skulle vokse frem, så de kontaktet det colombianske misjonsforbund (FIPEC) for å få godkjenning, og fikk en foreløpig velsignelse.

- Vi ville ikke fiske noen fra andre menigheter, så vi inviterte noen av Walters venner fra narkomiljøet til møter i Walters hjem. Så fikk vi besøk av mine svigerforeldre som sannsynligvis profeterte da de snakket om sirkustelt i hagen. Det fikk vi. Gradvis vokste menigheten. Vi ville at folk skulle bli frelst og lagt til menigheten. Problemet var at vi hadde masse nyfrelste, men bare en pastor og en misjonær, forteller Victor.

De to mennene gikk til Bogotas største Misjonsforbunds-menighet, Normandia-menigheten, og ba om å få noen ledere

”DET VAR NOE ANNET FØR; DA VAR MISJONÆRENE KONGER PÅ HAUGEN. MISJONÆRROLLEN HAR ENDRA SEG VESENTLIG. DET ER IKKE LENGRE NØDVENDIG Å GÅ INN MED FOLK SOM ER NØDT TIL Å GJØRE ALT SJØL.”

victor berge skimmeland

til den ferske menigheten i Fontibon. Litt motvillige ga den store menigheten ledere fra seg. Walter og Victor som forkynnere og organisatorer dannet et slags lederteam med sine koner, Yanixa som jobbet med barn og Kathrine som jobbet med ungdom. Helt uten at Victor hadde bedt om det ble han utnevnt til 2.-pastor. Walter var menighetens hovedpastor – og det er han ennå. Kathrine jobbet også med utvikling av ledere og disippeloppfølging – og hun kom med forslag til hvem som burde velges til menighetens eldste. På denne tiden klarte også menigheten å kjøpe et hus for møtevirksomheten – blant annet med innsamlede midler fra norske venner.

Etter en liten stund fikk Walter Beltrán og Yanixa Hernández tanker om at menigheten skulle drive barnehjem for narkomane gatebarn. Ikke bare ungdom går på stoff i Bogota. Også barn bruker narkotika for å døyve sult og andre smerter. For et år siden ble forprosjektet satt i gang. Den dagen prosjektet er i gang, vil det være som egen stiftelse. På den måten kan man sikre bærekraft – og sørge for at driften delvis finansieres via myndighetene og ikke hviler bare på eksempelvis norske givere. Menigheten i Fontibon vil også være i stand til å ta økonomisk ansvar. Medlemmene er fra lavere middelklasse, men også fra høyere.

- Det er flere muligheter hvis man får inn folk med litt økonomi. Da kan man lettere drive sosialt arbeid, sier Kathrine.

Forbilledlig i Colombia

Det er menigheten i Fontibon Victor og Kathrine nå opplever som ”sin egen”. Men i møte med flere av landets menigheter har de generelt sett forbilledlige trekk:

- I møte med colombianske menigheter så jeg en veldig hengivenhet og stor bønneglede. På Norges vegne misunner jeg hvordan colombianerne ber og innvier seg. Bønn gir resultater. Vi må i mye større grad tørre å ta i bruk det vi har fått av Gud. Det gjør de i Colombia, sier Kathrine.

- Jeg ser en vilje til å tjene, og påta seg oppgaver og ansvar. Det colombianske samfunn er muligens lite mobilt; er du født inn på et sosialt nivå blir du ofte der, eller du sklir ned. Det er stort å være menighetstjener når det du vanligvis gjør er å finne papp på gata og sender det til resirkulering.

Bærekraftig menighetsliv

Flesteparten av Misjonsforbundets menigheter i Colombia ligger i svært fattige bydeler. Disse menighetene blir i større grad avhengige av midler fra Norge – og hjelp fra misjonærer – dersom ikke lokale søstermenigheter kan tre støttende til. I Bogotá er det bare Normandia-menigheten og Fontibon-menigheten som ligger i middelklassen.

- Ofte kan det komme hjelp fra Norge direkte til den fattige menigheten – i stedet for fra Norge via en middelklassemenighet. Menigheten i Juan José Rondon er fremdeles avhengig av at Norge betaler – etter 15 år, sier Victor,

- Vi har våre kvalifikasjoner og kan gi våre bidrag. Men det er ikke riktig at vi skal lage vår egen greie der nede. Colombianerne skal gjøre det. Vi kan gi råd, sier Kathrine.

- Til forprosjektet for hjemmet for gatebarn i Fontibon hentet vi inn ekspertise lokalt. Vi finner dyktige folk – psykologer, advokater og sosialarbeidere – og stiller som krav at de skal være kristne. Ta for eksempel Gloria Alzate, som leder Prosjekt Esperanza, hun har diplomoppgave i ledelse av sosialprosjekter. Det kan være et problem at vi misjonærer ofte har lavere faglig kompetanse enn våre prosjektledere. Det var noe annet før; da var misjonærene konger på haugen. Misjonærrollen har endra seg vesentlig. Det er ikke lenger nødvendig å gå inn med folk som er nødt til å gjøre alt sjøl. Jeg er usikker på hvor mange teologer og bibellærere som trengs. Fipec sier selv at de vil prioritere folk som kan bistå dem i utviklingen av nye, sosiale prosjekter, ikke flere kirkeplantere, mener Victor.

Ødelagte barn blir forandret

Kathrine Skimmelandts oppgave har nettopp vært å være rådgiver i Prosjekt Esperanza i forhold til økonomiledelse, personal og administrasjon. Esperanza betyr håp. (Prosjektet er et tilbud for barn om mat, voksenkontakt og ulike sosiale tilbud den delen av skoledagen hvor de ikke er på skolen.) Det psykologiske, åndelige og sosiale aspekt har hun bare vært vitne til – og blitt inspirert av.

- Det har vært lærerikt å se hvor mye det faktisk går an å forandre ødelagte unger. Det er fantastisk flott hvordan de bruker Jesu kjærlighet til å lime sammen mennesker etter alt de har opplevd. Det gjør inntrykk å se hvordan colombianerne lar seg bruke av Den Hellige Ånd i arbeidet med små unger. I forbønnshandlinger løser de ting som binder ungene. De har bønnemøter, ber for ungene – og ungene ber. For jentene har de fast Jesus-natt hvert år. Ungene er i prosjektet – på et trygt sted sammen med voksenpersoner de har tillit til – hele natta. De forteller historiene sine – om misbruk og fysisk og psykisk mishandling, forteller Kathrine.

Hun berømmer prosjektets leder, Gloria Alzate som var med helt fra planleggingsstadiet.

- Det kommer inn unger som i begynnelsen ikke takler fysisk kontakt eller å bli snakket til. Men vi kan se at unger som Gloria har jobbet med fra starten nå er de mest fysiske av alle. De trøster andre unger og viser medfølelse. Det er

Kathrine og Victor Skimmeland var med og startet menigheten i Fontibon. T.v fra nattverduddeling i menigheten. Bildet til høyre viser lovsangsgruppa.

vanskeligere når eldre unger kommer inn: En ting er at skadene kan være større etter vold og misbruk. Men jo lenger det pågår, jo større blir sårene. Det er vanskeligere å avlære og å skulle ta til seg ros og fysisk kontakt. På prosjektet er det veldig tett oppfølging av barnas familier, med hjemmebesøk og veiledning av ungene og familiene deres. Gloria har ofte hatt unger boende hos seg, andre ledere har tatt unger hjem. En psykolog jobber mye på kveldstid. Gloria jobber natt og dag og lever for disse barna. Og de kunne ikke tilbudt så mye hjelp hvis de ikke jobbet så mye. Det er 150 barn i prosjektet nå. Vanvittig tunge tilfeller. Flesteparten av disse ville hatt støttelærer på fulltid i Norge, sier Kathrine. Hun har støttet Gloria, hatt samtaler med henne og bidratt til prosessen med å gjøre Esperanza bedre organisert.

Barnevernet tar prosjekt Esperanza alvorlig, men er i liten grad inne i sør. Esperanza har ofte meldt fra til barnevernet, som kommer og sjekker forholdene, sier at barnet ikke kan bo hjemme – men ikke tilbyr en løsning. Prosjekt Esperanza har nå forsiktig startet prosessen med å bli egen stiftelse. Som stiftelse vil man få et mer positivt forhold til barnevernsmyndighetene i Colombia. Når det er misjonen som er kontakt vil de nasjonale organisasjoner ikke være så sterkt inne i bildet.

Utvikling av institusjoner

En av Victors oppgaver i Colombia har vært institusjonsutviklingsprosjektet. Målet med prosjektet er at Misjonsforbundets prosjekter i Colombia blir lagt helt over i colombianernes hender, og at de kan drive bærekraftig – det vil si uten å måtte ha støtte utenfra. En viktig del av prosjektet har vært å få bygd opp en administrasjon bestående av colombianere, slik at misjonærene kunne frigjøres til andre oppgaver.

Gjennom institusjonsutviklingen har Victor i samarbeid med Normandiamenigheten jobbet med kompetanseutvikling i rehabiliteringsarbeidet blant narkomane (Fundacion del Pacto). Rehabiliterte narkomane utdannes til sosialarbeidere, kuratorer og psykologer. Seks arbeidere er nå i full utdanning. For hvert år på skolebenken må de ha et pliktår i rehabilitering.

- Tidligere var det 50 gutter i prosjektet, målet er å ha 205! Vi tenker at minst halvparten av guttene skal ha gratis plass, mens de resterende betaler et beløp etter evne. Dette er en idé om sosial omfordeling, forteller Victor. Egentlig er det god

Robin Hood tankegang: De rike skal få betale rikelig for at deres sønner og ektefeller blir rehabilitert. De fattige skal få sin plass gratis.

Rehabiliteringen foregår på fire steder. Det nyeste trinn på stigen er gården Suesca i nord. Gården er del av 2. etappen – der guttene er i cirka ett år – og har potensial for 110 gutter. Det er bygd stor kafeteria, storkjøkken og boliger til ansatte og gutter på rehabilitering.

- Drømmen er å ha et bibliotek der. Og vi har kabelgate på byggetegningen for å kunne legge inn interntelefon, internett og kabelTV. Om 10-15 år skal de gutta her kunne ha en datamaskin og sitte og studere fra rommene sine! sier Victor entusiastisk. Han har samarbeidet tett med Normandiamenigheten – som eier prosjektet. Og det er vel ingen overdrivelse å si at rehabiliteringsarbeidet fikk en særlig plass i Victors hjerte.

Pendler Norge-Colombia

I april kom familien Skimmeland med sin egen au-pair, Sandra, tilbake til Norge. Men rett etter at Misjonsbladet møtte dem, satte Victor seg på flyet tilbake til Colombia. Han er ansatt i Ytremisjonsavdelingen inntil videre for å videreføre NORADprosjektene, muligens for litt informasjonsarbeid og for å sette den neste administrasjonsansvarlige, Torgeir Neset, inn i stillingen.

Både Kathrine og Victor ønsker å jobbe grundig med misjon i sin egen menighet, Eben Ezer i Porsgrunn. De ønsker å knytte menigheten i Porsgrunn til menigheten i Fontibon, og ha som prosjekt å støtte hjemmet for narkomane gatebarn. De vil gå bredt ut og invitere også kirkefremmede som vil være med å støtte dette.

- Man trenger ikke være kristen for å hjelpe til å drive bistandsarbeid, sier Victor.

- Nordmenn ønsker å hjelpe folk som ikke har det bra. Og vi kan bruke dette som et middel for å evangelisere. Vi kan trekke lokalfolk til misjon og menighet, sier Kathrine.

Nå skal de to hjemvendte misjonærene både fortsette sitt gode samarbeid med egen menighet i Porsgrunn, pleie kontaktene i Colombia og ikke minst bruke sommeren til å skaffe seg egen bolig igjen. De er tilbake i Norge – men for all tid heftet på Colombia.

Tekst og foto: Anne Margrethe Mandt